

hverken spise Noget eller lege med den lille Dagny. Men da Tjenestepigen havde spurgt hende, om hun ikke var rask, havde hun pludselig ladet som Ingen-ting og givet sig til at danse rundt paa Gulvet med Søsteren ligesom i et Anfald af overstadig Lystighed.

Dér sad hun nu paa Havediget og lod, som om hun legede. Men med ét rejste hun sig, strøg varsomt Blomsterne af sit Forklæde og drev i en stor Bue hen over Græsplænen . . . indtil hun naaede Tremmebænken. Her anbragte hun sig paa Knæ foran Tanten og lagde Armene op i hendes Skød.

„Tante,“ sagde hun stille og gav sig til at pille ved Hækletøjets lille Garnnøgle.

„Ja, min Ven,“ svarede Fru Betty, endnu halvt i egne Tanker.

„Hvor er min Mo'er henne?“

Det gav formelig et Sæt i Fru Betty, — hun stirrede ned paa Barnet med store Øjne. Det var nu saa længe, siden hun havde hørt dette Spørgsmaal, der i sin Tid daglig havde sat hende i pinlig Forlegenhed.

„Hvor falder du pludselig paa det, min Ven?“ spurgte hun.

„Jo-o,“ svarede Sigrid og saa' nu op med et